

Sygn. akt VI P 738/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07/06/2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Turowska
Protokolant:	Sekretarz sądowy Mirosława Marszałek

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy M. F.

przeciwko A. L.

o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop

- zasądza od pozwanego A. L. na rzecz powoda M. F. kwotę 3000 zł (słownie; trzy tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2015 r do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę;
- zasądza od pozwanego A. L. na rzecz powoda M. F. kwotę 12 .000 zł (słownie: dwanaście tysięcy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2015 r do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop ;
- nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – płatne kasa Sądu Rejonowego (...)w G. kwotę 600 zł (słownie; sześćset) tytułem opłaty sądowej od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy ;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2726 ,08 zł (słownie; dwa tysiące siedemset dwadzieścia sześć złote i 08/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ;
- wyroкови nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1750 zł (słownie; tysiąc siedemset pięćdziesiąt)

UZASADNIENIE

M. F. w dniu 15 sierpnia 2015 r wystąpił przeciwko pozwanemu A. L. pozwem z dnia 07 września 2015 r domagając się zasądzenia na swoją rzecz wynagrodzenia za pracę oraz wypłaty ekwiwalentu za urlop w łącznej kwocie 15 tysięcy złotych . Uzasadniając swój pozew wskazał ,że pozwany nie zapłacił mu należnego wynagrodzenia za czerwiec i 10 dni lipca 2015 r oraz ekwiwalentu za urlop.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 15 grudnia 2015 r wskazał ,że z powodu trudnego stanu zdrowia nie jest w stanie odnieść się do pozwu . Jednocześnie zgłosił sprzeciw co do wszystkich zarzutów.(k: 28)

Pozwany złożył odpowiedź na pozew dopiero w dniu 17 maja 2016 r. Sąd zarządzeniem z dnia 18 maja 2016 r na podstawie art. 207§ 7 Kpc dokonał jej zwrotu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. F. był zatrudniony u pozwanego A. L. na podstawie umów o pracę zawartych początkowo na okres próbny od 1 grudnia 2010 r do końca lutego 2011 r a następnie od 1 marca 2011 r na podstawie umowy zawartej czas określony do dnia 31 grudnia 2020 r .

(dowód: umowa o pracę k: 6 przesłuchanie powoda protokół z dnia 18 lutego 2016 r k: 43 44 ,adnotacje 00:01:16 00:07:54 , protokół z dnia 31 maja 2016 r k:53-54 adnotacje 00:02:35 -00:12:54)

Pracownicy pozwanego najpierw pracowali na akord , potem pozwany wypłacał im wynagrodzenie według stawki godzinowej początkowo wynoszącej 10 złotych , potem 13 zł a od października 2014 r 15 złotych . W umowie o pracę strony wskazały ,że oficjalnie wynagrodzenie M. F. będzie ustalane w wysokości aktualnego najniższego wynagrodzenia za pracę Firma pozwanego zajmowała się wykonywaniem prac dociepleniowych. Pracownicy pracowali po 10 godzin dziennie a w sobotę po 10 godzin.

(dowód: przesłuchanie powoda protokół z dnia 18 lutego 2016 r k: 43 44 ,adnotacje 00:01:16 00:07:54 , protokół z dnia 31 maja 2016 r k:53-54 adnotacje 00:02:35 -00:12:54)

Pozwany płacił powodowi wynagrodzeniem do czerwca 2015 r na raty. Powód pracował do 10 lipca 2015 r , kiedy to wysłał do pozwanego sms-a z informacją ,że to jest jego ostatni dzień w pracy . W czerwcu powód przepracował 167 godzin a w licu 58 . M. F. rozwiązał umowę o pracę z pozwanym ponieważ dowiedział się ,że pracodawca bez jego wiedzy i zgody zmniejszył mu wymiar etatu do 1/4 oraz zwlekał z wypłatą wynagrodzenia .

(dowód: przesłuchanie powoda protokół z dnia 18 lutego 2016 r k: 43 44 ,adnotacje 00:01:16 00:07:54 , protokół z dnia 31 maja 2016 r k:53-54 adnotacje 00:02:35 -00:12:54)

Powód przez cały okres zatrudnienia poza trzema dniami nie korzystał z urlopu wypoczynkowego . Za dni nieobecności pozwany nie wypłacał mu należnego wynagrodzenia.

(dowód: przesłuchanie powoda protokół z dnia 18 lutego 2016 r k: 43 44 ,adnotacje 00:01:16 00:07:54 , protokół z dnia 31 maja 2016 r k:53-54 adnotacje 00:02:35 -00:12:54)

Powód wezwał pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za urlop pismem z dnia 21 lipca 2015 r

(dowód :wezwanie do zapłaty k:5)

U pozwanego była przeprowadzona kontrola przez PIP , A. L. nie przedstawił kontrolującemu dokumentów potwierdzających wypłatę należnego powodowi wynagrodzenia.

(dowód: pismo PIP dnia 2 grudnia 2015 r k:36-38)

Sąd Rejonowy zważył ,co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty prywatne oceniając je na podstawie art. 245 k.p.c. Który stanowi , że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności przedmiotowych dowodów. Ponadto ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie zostały poczynione także na podstawie zeznań powoda .

Sąd uznał w całości za wiarygodne zeznania M. F. bowiem były one logiczne spójne , podtrzymywane konsekwentnie podczas trwania procesu a ponadto w żaden sposób nie zostały one zakwestionowane przez pozwanego , który w niniejszym procesie nie wykazał się ,żadną inicjatywą dowodową .

Sąd pominął zeznania pozwanego z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie na którą został wezwany w charakterze strony.

Podkreślenia wymaga, iż strona pozwana co prawda wniosła o oddalenie powództwa jednakże nie przedstawiła w określonym terminie żadnych wniosków dowodowych pozwalających podważyć prawdziwość twierdzeń powoda . Pracodawca, dysponujący fachowym zapleczem kadrowo - płacowym nie przedstawił swojego wyliczenia należności . Zauważyć należy ,że pozwany był prawidłowo pouczony, o konieczności składania wniosków dowodowych zarzutów i twierdzeń w odpowiedzi na pozew. Sąd Rejonowy już w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy zobowiązał pozwanego nie tylko do złożenia odpowiedzi na pozew w terminie 1 miesiąca ale również do złożenia list płac za okres wskazany w pozwie i potwierdzenia dokonania zapłaty wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za urlop pod rygorem uznania twierdzeń powoda w zakresie wysokości i braku wypłaty za przyznane (zarządzenie k: 22).

Ponadto strona pozwana została pouczona o treści art. 230 kpc który stanowi ,że gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy może uznać te fakty za przyznane (art. 230 k.p.c.).

Zgodnie z art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Reasumując należy wskazać ,że w niniejszej sprawie powód wykazał zasadność pozwu dokumentami prywatnymi które zostały wystawione przez pozwanego i jednocześnie ich wiarygodność nie została skutecznie podważona oraz swoimi zeznaniami , pozwany natomiast nie przedstawił żadnych dowodów przeciwnych.

Wskazać również należy ,że w świetle przedstawionych przez

A. L. dokumentów Sąd nie mógł uznać ,że brak wniosków dowodowych oraz niestawiennictwo pozwanego i brak inicjatywy dowodowej było przez niego niezawinione .

Jak wynika z akt sprawy pozwany odebrał zobowiązanie Sądu w dniu 3 grudnia 2015 r (potwierdzenie k: 41) i nie wykonał go w określonym terminie składając jedynie do akt pismo w którym wskazał ,że z uwagi na zły stan zdrowia nie jest w stanie ustosunkować się do twierdzeń powoda . Jednocześnie przedłożył dokumenty , które miały to wykazać. W ocenie Sądu jednakże nie sposób zgodzić się z pozwanym , że potwierdzały one faktyczny brak możliwości działania w niniejszym procesie. Przede wszystkim wynika z nich ,że pozwany został przyjęty do szpitala w dniu 12 listopada 2015 r z powodu (...). Pacjenta wypisano w dniu następnym i poinformowano o kolejnej hospitalizacji związanej z koniecznością leczenia operacyjnego w dniu 23 listopada 2015. Wystawiono mu także zwolnienie na okres od 12 listopada 2015 r do 23 listopada 2015 r . W dniu 23 listopada 2015 r wykonano planowany zabieg. A. L. został wypisany w dniu 25 listopada 2015 r , pozwany otrzymał także zwolnienie lekarskie do dnia 31 grudnia 2015 r ze wskazaniem chory może chodzić. W świetle tego, w ocenie Sądu pozwany był w stanie złożyć odpowiedź na pozew w przepisany terminie . Po pierwsze dlatego ,że koniec zwolnienia przypadła na 31 grudnia 2015 r a termin na ustosunkowanie się do pozwu miał określony do 3 stycznia 2016 r a pod drugie w przypadku obu zwolnień lekarskich lekarz , który je wystawiał we wskazaniach lekarskich zawierał adnotację ,że chory może chodzić. W świetle tego mógł zająć się tą sprawą.

A. L. w dniu 18 lutego 2016 r przed pierwszą rozprawą zadzwonił do sekretariatu sądu usprawiedliwiając swoją nieobecność zwolnieniem lekarskim wystawionym do 25 lutego 2016 r . W późniejszym czasie nie złożył do akt żadnego dokumentu potwierdzającego ten fakt pomimo , że Sąd zobowiązał go do złożenia zwolnienia lekarskiego wystawionego przez lekarza z listy sądowej i jednocześnie pouczył , że tylko takie dokumenty usprawiedliwiają nieobecność na rozprawie.

W ocenie Sądu należy więc stwierdzić ,że Sąd nie miał obiektywnych dowodów potwierdzających brak możliwości działania pozwanego w niniejszym procesie . Pozwany także pomimo wezwania go na termin i pouczenia o skutkach niestawiennictwa nie stawił się na rozprawie wyznaczonej celem przesłuchanie go w charakterze strony . Nie złożył wniosku o odroczenie ani też , nie złożył żadnych dokumentów , które Sąd mógłby potraktować jako usprawiedliwienie jego nieobecności .

Zdaniem Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie był wystarczający do potwierdzenia w całości roszczenia powoda. Twierdzenia M. F., że faktycznie jego wynagrodzenie było ustalane w innej wysokości niż wynikało to z umów o pracę w ocenie Sądu było wiarygodne. Z doświadczenia zawodowego i życiowego Sądowi wiadomo jest, że taki sposób wynagradzania pracowników w naszym państwie jest powszechny, zwłaszcza w przypadku małych firm działających w ramach działalności gospodarczej. Także stawka wynagrodzenia, którą wskazywał powód, nie była zawyżona. Stawka rynkowa wynagrodzenia pracownika ogólnobudowlanego bowiem wynosi ok. 14 zł netto (źródło wielkibudowanie.pl). Niezależnie od tego Sąd zobowiązał pozwanego do wykazania, że dokonał zapłaty wynagrodzenia za okres wskazany w pozwie pod rygorem uznania za przyznane, że nie uregulował swoich należności wobec powoda oraz, że nie kwestionuje ich co do wysokości. Pozwany nie wykonał tego zobowiązania Sądu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd na podstawie art. 80 Kp zasądził na rzecz powoda kwotę 3000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami do dnia 11 sierpnia 2015 r do dnia zapłaty.

Co do ekwiwalentu za urlop, w ocenie Sądu, wobec braku przedłożenia przez pozwanego jakichkolwiek dokumentów potwierdzających bądź udzielenie urlopu wypoczynkowego bądź też wypłatę należnego ekwiwalentu, twierdzenia powoda należało uznać za prawdziwe i wobec nałożonego rygoru także za przyznane.

Mając to na uwadze Sąd na podstawie art. 171§1 Kp Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 12 tysięcy złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2015 r do dnia zapłaty.

O odsetkach sąd orzekł na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 2 tegoż przepisu, jeśli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Na podstawie art. 477² Kpc wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

W punkcie III wyroku sąd orzekł także o kosztach sądowych, nakazując w oparciu o art. 97 i art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.10.90.594 j.t. ze zm.) ściągnąć od pozwanej spółki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 złotych tytułem opłaty od pozwu, od obowiązku uiszczenia której powód zwolniony był z mocy ustawy. Kwota ta stanowi zgodnie z art. 13 cyt. ustawy 5% z wartości zasądzonego roszczenia.

Na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 5 oraz § 12.1 pkt.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.u. z 2013 r poz 461), który ma zastosowanie do niniejszej sprawy.

Nadto Sąd uwzględnił wniosek pełnomocnika powoda i zasądził na jego rzecz wniosek o zwrot kosztów dojazdu do Sądu.

Wobec powyższego należy wskazać, że w art. 98 § 1 k.p.c. ustanowione zostały dwie fundamentalne zasady rozstrzygania o kosztach procesu - zasada odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasada ponoszenia kosztów niezbędnych i celowych. Pierwsza z nich oznacza, że strona, która sprawę przegrała, zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu, druga zaś przesądza, że strona przegrywająca zwraca przeciwnikowi tylko te koszty, które były niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony.

Pojęcie niezbędności oraz celowości kosztów procesu jest nieostre, toteż podlega ono ocenie sądu, która zależy od konkretnych okoliczności sprawy oraz od jej charakteru (por. art. 109 § 2 k.p.c.). Sąd powinien w szczególności rozważyć, czy czynność, która spowodowała koszty, była - w ujęciu obiektywnym - potrzebna do realizacji praw strony, a także czy i do jakiego poziomu poniesione koszty stanowiły - również z obiektywnego punktu widzenia - wydatek konieczny.

Do niezbędnych, a w praktyce także celowych kosztów procesu, w sprawach, w których strona była reprezentowana przez adwokata, koszty niezbędne (i celowe) stanowi wynagrodzenie, ograniczone do stawek określonych w odrębnych przepisach, oraz wydatki jednego adwokata, a także koszty sądowe i koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa przez strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

Wątpliwości które powstały na tle rozumienia § 3 kpc wynikają z tego, że nie jest jasne, co obejmuje użyte w/w przepisie pojęcie "wydatki", a porównanie treści § 3 z treścią § 2 może sugerować, że w jego zakres nie wchodzi koszty przejazdu pełnomocnika (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 r., II CZ 202/10, nie publ., z dnia 8 kwietnia 2011 r., II CZ 137/10, OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 71 oraz z dnia 20 kwietnia 2011 r., I CZ 22/11, nie publ.). Brak precyzji językowej oraz niejednoznaczna stylizacja art. 98 § 2 i 3 k.p.c. nie dostarczają jednak przekonujących argumentów na rzecz tezy, że koszty przejazdu pełnomocnika będącego adwokatem nie mieszczą się w wydatkach, przez które należy rozumieć koszt pieniężny jakiegoś działania lub czynności. Przeciwnie, koszty przejazdu do sądu, a więc miejsca, w którym odbywają się posiedzenia sądowe, należy uznać za jeden z typowych wydatków ponoszonych przez adwokata reprezentującego stronę.

Włączenie kosztów przejazdów adwokata do sądu do wydatków, o których mowa w art. 98 § 3 k.p.c., nie oznacza jednak automatycznego zaliczenia ich do kosztów niezbędnych i celowych w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c.; ocena w tym zakresie należy do sądu orzekającego, który powinien uwzględniać wszystkie okoliczności konkretnej sprawy. Ustalenie w orzecznictwie uniwersalnych kryteriów tej oceny nie jest jednak możliwe, zwłaszcza że różne mogą być powody przejazdów adwokata do sądu; w jednym wypadku są wynikiem wyboru przez stronę adwokata mającego kancelarię poza siedzibą sądu właściwego, w innym przejazdy stają się konieczne, gdyż dochodzi do przeniesienia sprawy do innego sądu już po ustanowieniu pełnomocnika, np. w toku instancji, etc. Można jedynie ogólnie stwierdzić, że przedmiotem oceny sądu w omawianym zakresie powinno być to, czy w okolicznościach konkretnej sprawy - uwzględniając także jej przedmiot i stopień skomplikowania - uzasadnione było ustanowienie pełnomocnika (adwokata), który nie wykonuje zawodu w siedzibie sądu rozpoznającego sprawę. Jeżeli z tej oceny wynika, że ustanowienie takiego pełnomocnika było niezbędne, należy mu się zwrot kosztów w wysokości rzeczywiście poniesionej, chyba że wydatek w takiej właśnie wysokości nie był w ujęciu obiektywnym konieczny; wówczas może być ustalony na niższym poziomie, determinowanym przez kryterium konieczności. (patrz uzasadnienie do uchwały SN z dnia 18 lipca 2012 r III CZP 33/12)

Podzielając w całości stanowisko Sądu Najwyższego wskazane w wyżej przywołanym uzasadnieniu do uchwały z dnia 18 lipca 2012 r Sąd doszedł do przekonania ,że zwrot kosztów dojazdu pełnomocnika biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy należało zaliczyć do kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony . Za takim stanowiskiem sądu przemawia przede wszystkim to ,że powód mieszka w odległości około 86 km od G. we wsi B. . Wobec czego miałby trudność w znalezieniu tu na miejscu pełnomocnika , którego obdarzył by zaufaniem a to jest warunek konieczny prawidłowej reprezentacji. Znalezienie właściwej osoby ,przy braku znajomości trójmiejskiego rynku prawniczego, mógłby wymagać nawet kilkukrotnego przybycia do G. . Reprezentujący zaś go adwokat został polecony powodowi. Mając to na uwadze Sąd doliczył pełnomocnikowi powoda także kwotę 926, 08 zł tytułem zwrotu wydatków w postaci kosztów dojazdu na rozprawę .